

Arrest

nr. 51 191 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NYVERSEEL, die *loco* advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2006 dient verzoeker, van Jordaanse nationaliteit, een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade van Amman in Jordanië. Dit visum wordt geweigerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is gesteld van een visum type C, geldig van 10 augustus 2007 tot 9 september 2007.

Op 14 augustus 2007 komt verzoeker België binnen en dient op 3 december 2007 een asielaanvraag in.

Op 28 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 19 mei 2008 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 14 975 van 11 augustus 2008.

Op 25 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

J. M. I., M.(...) (R.R.: 082120945316)

nationaliteit: Jordanië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich door middel van het typeformulier op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, echter betrokkene is pas officieel in België sedert 03.12.2007. Daarvoor heeft betrokkene een visum toegekend gekregen, geldig van 10.08.2007 tot 9.9.2007. Betrokkene gaf bij zijn asielprocedure aan in België te zijn sinds 14.08.2007. Bijgevolg is zijn verblijf te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van criterium 2.8A.

Ook wat betreft het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 dienen we op te merken dat zijn verblijfsduur te kort is, aangezien betrokkene sinds 31.03.2007 in België moet verblijven om aanspraak te kunnen maken op dit criterium. Daarnaast moet betrokkene een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorleggen, wat betrokkene niet doet. Hij legt een werkbefoete voor, echter dit kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van Nederlandse les, een attest van inburgering, een werkbefoete en enkele getuigenverklaringen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op datum van 03.12.2007 vroeg betrokkene asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 12.08.2008 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de RVV. Betrokkene

verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 3 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

Het is een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

De motivering van de bestreden beslissingen voldoet niet aan deze kwaliteitseisen inzake de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, nu zij behept is met een manifeste tegenstrijdigheid.

Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19/07/2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoeker aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/2009 en welke klaarblijkelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking werden genomen.

Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan één van deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie welke niet worden betwist.

Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19/07/2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zou zijn.

De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk.

Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode.

Eén en ander kan echter geenszins worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria, na hun vernietiging, de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen.

Een afwijzing van een regularisatie verzoek, enkel en alleen onder verwijzing naar de criteria van de instructies dd. 19/07/2009 (waarvan men eerst zelf opwerpt dat ze werden vernietigd), is derhalve niet afdoende gemotiveerd.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de bewezen elementen van integratie niet in aanmerking worden genomen.

De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd.”

en

“Tweede middel: schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980

Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie.

Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier.

Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de

Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis Vreemdelingenwet, miskend. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende verzoekers eerste middel bij een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsverplichting en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsverplichting. Verder benadrukt verwerende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht, zodat het aan verwerende partij toekomt om de aanvraag op autonome wijze te beoordelen. Los van het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij een arrest van 11 december 2009, bemerkt verwerende partij dat dit gegeven duidelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing en laat verwerende partij gelden dat het vast staat dat de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid behoudt om over verzoekers aanvraag te oordelen. Vervolgens wijst verwerende partij erop dat verzoeker zich in zijn aanvraag uitdrukkelijk beroept op criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 en dat in de bestreden beslissing hierop dan ook wordt ingegaan. Verwerende partij merkt op dat de bewering van verzoeker dat zijn aanvraag ongegrond werd verklaard om de loutere reden dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 geen steun vindt in de bestreden beslissing. Verwerende partij duidt erop dat in de bestreden beslissing eveneens rekening werd gehouden met verzoekers verblijf in België, zijn integratie, en zijn gevoerde asielprocedure, doch dat werd geoordeeld dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als grond voor verzoekers regularisatie. Verwerende partij duidt erop dat alle elementen die door verzoeker werden opgeworpen in overweging zijn genomen. Verwerende partij meent bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat verzoeker thans aan de Raad vraagt zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch dat de Raad hiervoor niet bevoegd is. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze werd gemotiveerd en stelt dat het eerste middel van verzoeker niet ernstig is.

Betreffende het tweede middel van verzoeker repliceert verwerende partij dat de situaties die worden opgesomd in de vernietigde instructie ervoor zorgen dat bepaalde categorieën van personen zeker geregulariseerd worden indien zij aan de vooropgestelde criteria voldoen. Verwerende partij stelt dat wanneer verzoeker niet aan deze voorwaarden voldoet, de gemachtigde op discretionaire wijze oordeelt over de aangehaalde elementen. Verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste middel van verzoeker en herhaalt dat verzoekers aanvraag aanvankelijk werd bestudeerd in het licht van criterium 2.8.A. en 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 en dat de gemachtigde vervolgens, toen bleek dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldeed, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid en mits onderzoek van alle door verzoeker opgeworpen elementen, de aanvraag van verzoeker ongegrond heeft verklaard. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing werd genomen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en acht het tweede middel van verzoeker niet ernstig.

2.1.3. Daar het tweede middel op het eerste middel voortbouwt, worden beide middelen voor een goed begrip van onderstaande analyse samen behandeld.

2.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, die in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is behept met een manifeste tegenstrijdigheid waar enerzijds wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, doch anderzijds de door hem aangehaalde elementen van integratie niet worden aanvaard precies omdat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden gesteld door deze instructie. Volgens verzoeker getuigt het niet van een afdoende motivering waar verwerende partij de aanvraag van verzoeker enkel en alleen bij verwijzing naar de voorwaarden en criteria van de instructie van 19 juli 2009 ongegrond verklaard, terwijl deze voorwaarden en criteria van de vernietigde instructie geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde. Verzoeker stelt dat deze voorwaarden en criteria duidelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking worden genomen en stelt zich de vraag waarom de door hem aangehaalde elementen van integratie niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker stelt dat de wet geen beoordelingscriteria voorschrijft en concludeert dat de wet er bijgevolg ook geen uitsluit, zodat verwerende partij rekening dient te houden met alle relevante elementen van het dossier. Verzoeker is van mening dat verwerende partij haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid vernaauwt tot een controle van de voorwaarden en criteria vooropgesteld door de vernietigde instructie, zodat de betekenis, de draagwijdte en minstens de geest van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden miskend. Verzoeker houdt voor dat het engagement van de staatssecretaris om de voorwaarden en de criteria van de vernietigde instructie te blijven toepassen hieraan geen afbreuk doet.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. De stelling van verzoeker dat de voorwaarden en de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde, staat er bijgevolg niet aan in de weg dat de

gemachtigde van de staatssecretaris zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid terzake benut. Verzoeker toont in het eerste en tweede middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of zich heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid vernauwt.

Bovendien wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend door middel van het *“typeformulier regularisatieaanvraag dat enkel geldig is in het kader van de indiening van een nieuwe regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis (...) in het kader van de criteria die gedefinieerd zijn door de instructie van 19 juli 2009 (...)”*.

Er wordt op gewezen dat verzoeker als grond voor de regularisatie het criterium 2.8.A.: *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”* heeft aangekruist. Dit luik van voormeld *“typeformulier regularisatieaanvraag”* stelt uitdrukkelijk dat verzoeker, naast zijn lokale verankering in België, waaronder de gecreëerde sociale banden in België, de kennis van een der landstalen en het beroepsverleden en werkbereidheid in België, een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België dient aan te tonen en dit voorafgaand aan de aanvraag.

De Raad stelt vast dat zowel door verzoeker, als in de motivering van de bestreden beslissing, terecht wordt opgemerkt dat voormelde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, maar los daarvan beroept verzoeker zich op het criterium 2.8.A. van deze instructie als basis voor zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker geeft onder het kopje *“retroakten”* in zijn verzoekschrift bovendien zelf aan dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend *“en dit onder verwijzing naar de inmiddels vernietigde instructies dd. 19 juli 2009”*.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij volgende elementen aanvoerde inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- hij legt documenten voor betreffende zijn afgewezen asielaanvraag als bewijs van ondernomen pogingen om in België een wettig verblijf te bekomen;
- hij legt attesten van Nederlandse les, een attest van inburgering, getuigenverklaringen en een werkbepoofte voor als bewijs van zijn kennis van een der landstalen, zijn inburgering en zijn banden met België.

In de bestreden beslissing wordt inzake deze elementen het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich door middel van het typeformulier op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, echter betrokkene is pas officieel in België sedert 03.12.2007. Daarvoor heeft betrokkene een visum toegekend gekregen, geldig van 10.08.2007 tot 9.9.2007. Betrokkene gaf bij zijn asielprocedure aan in België te zijn sinds 14.08.2007. Bijgevolg is zijn verblijf te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van criterium 2.8A. Ook wat betreft het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 dienen we op te merken dat zijn verblijfsduur te kort is, aangezien betrokkene sinds 31.03.2007 in België moet verblijven om aanspraak te kunnen maken op dit criterium. Daarnaast moet betrokkene een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorleggen, wat betrokkene niet doet. Hij legt een werkbepoofte voor, echter dit kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staaf die door attesten van Nederlandse les, een attest van inburgering, een werkbepoofte en enkele getuigenverklaringen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Deze motivering strookt met de gegevens van het dossier en verzoeker betwist geen concrete elementen van deze motivering. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, op aanvraag van verzoeker, de criteria van de vernietigde instructie heeft toegepast op

verzoekers aanvraag en gemotiveerd heeft geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor regularisatie op basis van deze criteria. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeker heeft aangevoerd aangaande de gegrondheid van zijn aanvraag op uitgebreide wijze werden onderzocht, maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen aanleiding gaven tot regularisatie. Verzoeker betwist deze motieven niet en kan bezwaarlijk stellen dat de bestreden beslissing zou zijn behept met een manifeste tegenstrijdigheid daar verzoeker in zijn aanvraag zelf heeft aangegeven zich te willen beroepen op de voorwaarden en criteria van de vernietigde instructie en verwerende partij in de bestreden beslissing tevens het engagement van de staatssecretaris uitdrukt om de criteria voor regularisatie zoals vooropgesteld door de vernietigde instructie, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker met de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *"Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode"*, zelf te kennen geeft gebaat te zijn bij de toepassing van de voorwaarden en de criteria van de vernietigde instructie zodat bijgevolg kan worden getwijfeld aan het belang van verzoeker bij deze kritiek.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Noch maakt verzoeker aannemelijk dat de betekenis, de draagwijdte en minstens de geest van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden miskend.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

"Derde middel: Schending van de Beginselen van Behoorlijk Bestuur: De Zorgvuldigheidsplicht
"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)
Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie. Precies omdat deze beoordelingsbevoegdheid zo ruim is en de wet zelf geen criteria of richtlijnen bepaalt, dient een bijzondere zorgvuldigheid te worden betracht bij de beoordeling van regularisatieverzoeken conform artikel 9bis.
Deze zorgvuldigheid is helaas niet terug te vinden in de bestreden beslissing.
Aangezien de instructies dd. 19/07/2009 werden vernietigd, vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de daarin vervatte criteria, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen.
Waar de bestreden beslissing zelf verwijst naar de talrijke elementen van integratie van verzoeker, zonder dat zij in twijfel worden getrokken, worden deze zondermeer terzijde geschoven met de (betwistbare) overweging dat niet werd voldaan aan de vernietigde criteria.
Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd."

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat alle door verzoeker opgeworpen elementen in overweging werden genomen en verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het tweede middel van verzoeker. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze werd genomen en acht het derde middel van verzoeker niet ernstig. Verwerende partij stelt dat de uiteenzetting van verzoeker in iedere hypothese niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van macht inhouden.

2.3.3. In de mate waarin verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een ruimere beoordelingsbevoegdheid heeft dan deze voorzien in de vernietigde instructie, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de door hem aangehaalde elementen, waaronder zijn integratie, zonder meer ter zijde werden geschoven nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen in rekening werden gebracht maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris brengt niet mee dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET